

- asianomainen henkilö on hankkinut ajoluvan toisessa jäsenvaltiossa oikeutta väärinkäyttää kiertääkseen säännöksiä, joita direktiivin mukaan sovelletaan asuinpaikka-jäsenvaltion ajoluvan uudelleen antamiseen ja ajoluvan antaneen jäsenvaltion olisi pitänyt olla tietoinen tästä väärinkäytöstä
- ja kyseessä olevan henkilön ajokyvyn tutkimiseksi ennen ajoluvan antamista suoritettu lääkärintarkastus, joka oli suoritettu ajoluvan antaneessa jäsenvaltiossa tietoisena alkuperäisen ajoluvan poistamisen syistä, ei selvästikään ole vastannut sille asetettuja vaatimuksia, kun otetaan huomioon aikaisemman ajoluvan poistamisen keskeiset syyt, mistä seuraa, että kyseessä olevan henkilön osallistuminen liikenteeseen aiheuttaa merkittävän vaaran muiden tiellä liikkujien elämälle ja fyysiselle koskemattomuudelle?

Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

2. Onko direktiivin 91/439/ETY 8 artiklan 2 kohtaa tulkittava niin, että vaikka asuinpaikkajäsenvaltio on ensimmäisessä kysymyksessä kuvaillussa tapauksessa velvollinen tunnistamaan toisessa jäsenvaltiossa annetun ajoluvan sillä seurauksella, että ajoluvan haltijalla on asuinpaikkajäsenvaltiossaan lähtökohtaisesti oikeus moottoriajoneuvon kuljettamiseen, mutta asuinpaikkajäsenvaltiolla on kuitenkin liikenneturvallisuussyistä oikeus tämän ajoluvan haltijan aiheuttaman merkittävän vaaran torjumiseksi tutkia hänen ajokykynsä niiden seikkojen valossa, jotka aikaisemmin johtivat ajoluvan poistamiseen asuinpaikkajäsenvaltiossa ja joiden ei ole katsottava poistuneen sen myötä, että Euroopan unionin toisessa jäsenvaltiossa on myöhemmin annettu ajolupa?

(¹) EYVL L 237, s. 1.

Kanne 9.1.2008 — Euroopan yhteisöjen komissio v. Suomen tasavalta

(Asia C-10/08)

(2008/C 79/29)

Oikeudenkäyntikieli: suomi

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehet: I. Koskinen ja D. Triantafyllou)

Vastaaja: Suomen tasavalta

Vaatimukset

- On todettava, että Suomen tasavalta ei ole täyttänyt EY:n perustamissopimuksen 90 artiklan mukaisia velvoitteitaan pitäessään voimassa autoverolain 5 §:n ja arvonlisäverolain 102 §:n 1 momentin 4 kohdan säännökset, soveltaessaan autoverotuksessa samaa verotusarvoa alle kolme kuukautta vanhoihin autoihin kuin uusiin autoihin ja soveltaessaan alle kuuden kuukauden ikäisiin autoihin asteikkoa, jonka mukaan auton arvo alenee 0,8 prosenttia kuukaudessa, sellaisissa tapauksissa, joissa Suomen markkinoilla ei ole todettu olevan vastaavia ajoneuvoja, sekä neuvoston kuudennen arvonlisäverodirektiivin 77/388/ETY (¹) 17 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla, minkä sijaan sen jälkeen kun direktiivi 77/388/ETY on uudelleenlaadittu on tullut neuvoston direktiivin 2006/112/EY (²) 167 ja 168 artikla, koska Suomi sallii autoverolain 5 §:n mukaisen veron vähentämisen myynnistä suoritettavasta arvonlisäverosta;

- Suomen tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Suomessa ajoneuvon tuojan ollessa arvonlisäverovelvollinen hänen on maksettava autoverolain 5 §:n mukaan autoverosta suoritettava arvonlisävero (elv) tulliviranomaisille, mutta koska hän voi arvonlisäverolain 102 §:n 1 momentin 4 kohdan mukaan vähentää myynnistä suoritettavasta arvonlisäverosta vastaavan määrän, ajoneuvon arvoon ei jää jäljelle elv:a. Vähennettyä elv:a ei siirretä kuluttajan maksettavaksi. Jos yksityishenkilö on rekisteröinyt ajoneuvon ensi kerran Suomessa, hänen on myös maksettava elv tulliviranomaisille, mutta hän ei voi sitä vähentää. Tämä järjestelmä, jossa tehdään ero kaupan eri portaiden arvonlisäverovelvollisen verollisen liiketoiminnan yhteydessä harjoittaman myynnin ja loppukuluttajien muista jäsenvaltioista tekemien hankintojen välillä merkitsee sitä, että elv, joka kannetaan yksityishenkilön toisesta jäsenvaltiosta suoritettaman hankinnan jälkeen Suomessa ensi kertaa rekisteröidystä käytetystä ajoneuvosta, on todennäköisesti suurempi kuin sellaisen samanlaisen käytetyn ajoneuvon arvoon jäävä elv, joka on jo rekisteröity Suomessa, kun autoverovelvollinen on ollut myös arvonlisäverovelvollinen ja ajoneuvo on myyty verollisen liiketoiminnan yhteydessä, sillä jälkimmäisessä tapauksessa ajoneuvon arvoon ei sisälly elv:a, koska se on vähennetty kokonaan, rikkoo EY:n perustamissopimuksen 90 artiklaa.

Yhteisöjen tuomioistuin on asiassa C-101/00, *Siilin*, katsonut, että elv ei ole kuudennessa arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettu arvonlisävero. Suomen arvonlisäverolain mukainen oikeus vähentää elv verollista liiketoimintaa varten arvonlisäverosta on vastoin kuudetta arvonlisäverodirektiiviä 77/388/ETY, jonka mukaan arvonlisäverosta saa vähentää vain arvonlisäveroa.

Suomen autoverolain mukaan alle kolme kuukautta käytössä olleen ajoneuvon arvo ei alene vaan niitä verotetaan kuin uusia ajoneuvoja. Ajoneuvon arvo alkaa alentua heti, kun ajoneuvo on ostettu tai otettu käyttöön. Se, että vähemmän kuin kolmen kuukauden ikäisiä käytettyjä autoja verotetaan samanarvoisesti kuin uusia ajoneuvoja, on vastoin EY:n perustamissopimuksen 90 artiklaa. Perustamissopimuksen 90 artiklaa rikkoo myös autoverolain säännös, että käytettyihin 3–6 kuukauden ikäisiin autoihin sovelletaan asteikkoa, jonka mukaan auton arvo alenee 0,8 prosenttia kuukaudessa, sellaisissa tapauksissa, joissa Suomen markkinoilla ei ole todettu olevan vastaavia ajoneuvoja, koska tällä lineaarisella 0,8 prosentin arvonalennusasteikolla kuukaudessa, ei voida taata, että kannettavan veron määrä ei missään tapauksessa ylitä sen jäännösveron määrää, joka sisältyy Suomessa jo rekisteröityjen samanlaisten ajoneuvojen arvoon.

(¹) Neuvoston direktiivi annettu 17 päivänä toukokuuta 1977, jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste, EYVL, Erityispainos 1994, 9/Nide 1 s. 28.

(²) EUVL L 347, s. 1.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Cour du travail de Liège (Belgia) on esittänyt 11.1.2008 — Mono Car Styling SA, selvitystilassa v. Dervis Odemis, Marc Bayard, Pietro Dimola, Danielle Marra, Youssef Belkaid, Marie-Christine Henri, Philippe Tistaert, Richard Toussaint, Alexandre Van Rutten, François Cristantielli, Khalid Zari, Isabelle Longaretti, Luigi Deiana, Vincent Hellinx, Christophe Novelli, Domenico Castronovo, Rachid Hitti, Alberto D'Errico, Marco Quaranta, Primo Pecci ja Giuseppe Montaperto

(Asia C-12/08)

(2008/C 79/30)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Cour du travail de Liège

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Mono Car Styling SA, selvitystilassa

Vastaajat: Dervis Odemis, Marc Bayard, Pietro Dimola, Danielle Marra, Youssef Belkaid, Marie-Christine Henri, Philippe Tistaert, Richard Toussaint, Alexandre Van Rutten, François Cristantielli, Khalid Zari, Isabelle Longaretti, Luigi Deiana, Vincent Hellinx,

Christophe Novelli, Domenico Castronovo, Rachid Hitti, Alberto D'Errico, Marco Quaranta, Primo Pecci ja Giuseppe Montaperto

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko työntekijöiden joukkovähentämistä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20.7.1998 annetun neuvoston direktiivin 98/59 (¹) 6 artiklaa, jossa säädetään, että

”jäsenvaltioiden on huolehdittava, että työntekijöiden edustajilla ja/tai työntekijöillä on käytettävissään oikeudelliset ja/tai hallinnolliset menettelytavat sen varmistamiseksi, että tämän direktiivin säännöksiä noudatetaan”,

tulkittava siten, että se on esteenä työllisyyttä edistävistä toimenpiteistä 13.2.1998 annetun lain 67 §:n kaltaiselle kansalliselle säännökselle siltä osin kuin siinä säädetään, että irtisanottu työntekijä ei voi enää riitauttaa tiedottamis- ja neuvottelumenettelyn noudattamista

— muulla kuin sillä perusteella, että työnantaja ei ole täyttänyt saman lain 66 §:n 1 momentin toisessa kohdassa tarkoitettuja vaatimuksia,

— ja elleivät henkilöstöä edustavat yritysneuvoston jäsenet, tai jollei sellaista ole, ammattiyhdistysten valtuuskunnan jäsenet, tai jollei sellaista ole, ne työntekijät, joille asiasta olisi pitänyt ilmoittaa ja joita siitä olisi pitänyt kuulla, ole esittäneet työnantajalle vastalauseita yhden tai useamman 66 §:n 1 momentin toisessa kohdassa mainitun vaatimuksen osalta 30 päivän kuluessa siitä, kun 66 §:n 2 momentin toisessa kohdassa tarkoitettu ilmoitus on pantu nähtäville,

— ja ellei irtisanottu työntekijä ole ilmoittanut työnantajalle kirjatulla kirjeellä, että hän riitauttaa tiedottamis- ja neuvottelumenettelyn noudattamisen ja että hän vaatii, että hänet otetaan takaisin työhönsä, [30 päivän kuluessa irtisanomispäivästään] tai siitä päivästä, jona irtisanomiset muuttuivat luonteeltaan joukkovähentämiseksi?

- 2) Jos työntekijöiden joukkovähentämistä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20.7.1998 annetun neuvoston direktiivin 98/59/EY 6 artiklaa voidaan tulkita niin, että se sallii jäsenvaltion antaa työllisyyttä edistävistä toimenpiteistä 13.2.1998 annetun lain 67 §:n kaltaisen kansallisen säännöksen, jonka mukaan irtisanottu työntekijä ei voi enää riitauttaa tiedottamis- ja neuvottelumenettelyn noudattamista muulla kuin sillä perusteella, että työnantaja ei ole täyttänyt saman lain 66 §:n 1 momentin toisessa kohdassa tarkoitettuja vaatimuksia, ja elleivät henkilöstöä edustavat yritysneuvoston jäsenet, tai jollei sellaista ole, ammattiyhdistysten valtuuskunnan jäsenet, tai jollei sellaista ole, ne työntekijät, joille asiasta olisi pitänyt ilmoittaa ja joita siitä olisi pitänyt kuulla, ole esittäneet työnantajalle vastalauseita yhden tai useamman 66 §:n 1 momentin toisessa kohdassa mainitun vaatimuksen osalta 30 päivän kuluessa siitä, kun 66 §:n 2 momentin toisessa kohdassa tarkoitettu ilmoitus on pantu nähtäville, ja ellei irtisanottu työntekijä ole